

JOZEF ISRAËLS TE VENETIË

† † † DOOR HANS MARTIN † † †

Gestadig zijn de vermaardheid en de roem der tweejaarlijksche internationale kunsttentoonstellingen van Venetië toegenomen en weldra is zoowel het aantal der bezoekers als het bedrag der verkoopen die der zoozeer bekende en gelijksoortige vierjaarlijksche van München gaan overtreffen.

Het is van belang, eerst even deze wordings-geschiedenis kortelijk na te gaan.

Ongeveer 16 jaar geleden kwam men voor het eerst met het plan voor den dag, een nationale tentoonstelling te doen plaats hebben. Het doel er van was zuiver practisch: veel reizend itali-aansch en buitenlandsch publiek naar Venetië lokken, om er wat meer leven en vertier in de al meer achteruit-

gaande havenstad te brengen en tevens wat meer geld. De geheele opzet ging van de gemeente uit en dat is tot heden zoo gebleven: de gebouwen zijn gemeente-eigendom, staan op gemeentegrond, men neemt zijn biljetten op het stadhuis, controleurs en klerken zijn gemeenteambtenaren; als zaal-suppoosten doen politieagenten dienst.

Om echter alles op die hoogte te brengen, welke men thans bereikt heeft — en vooral om den eersten en moeilijksten stap te doen,

had men een artistiek leider noodig en vroeg een der kamerafgevaardigden voor Venetië, den Professor Antonio Fradeletto om zijn medewerking. Deze Fradeletto is behalve een kunstzinnig man tevens iemand van

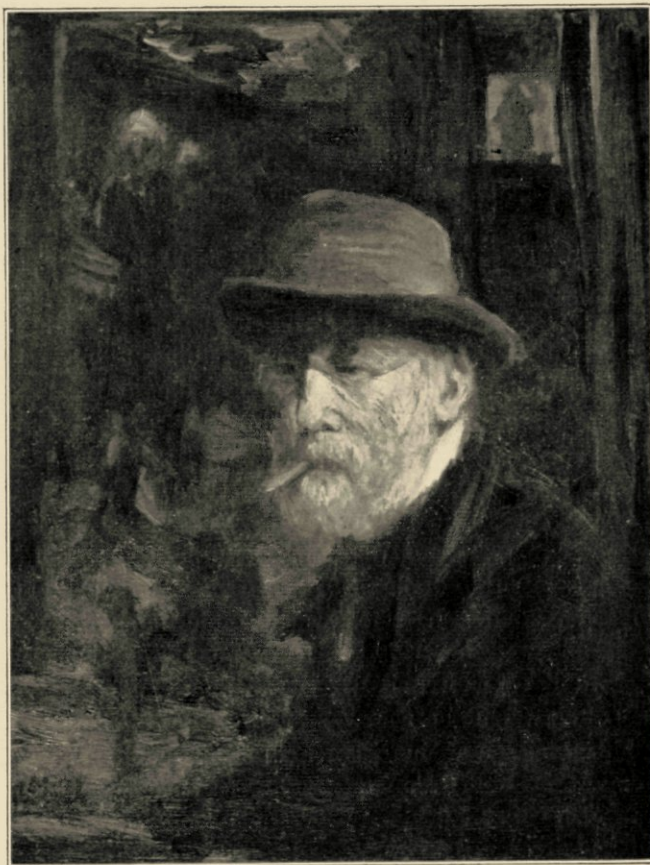
practisch inzicht — waarvan hij in de Kamer vaak blijken gaf — en hij weigerde dan ook de gevraagde hulp te bieden, mits men aan zijn wenschen gevolg gaf; want in de nationale tentoonstelling zag hij op den duur geen heil en zoo was reeds dadelijk de eerste eene internationale.

Van beginne af aan — het dient hier opgemerkt — was Philippe Zilcken commissaris generaal van Nederland.

Ondanks veel afgunstige tegenwerking van andere steden had de gemeentelijke

onderneming veel succes en haar practisch doel drukte geenszins haar artistieke waarde. Ware het zoo geweest, haar vermaardheid in het buitenland zou niet in die mate zijn toegenomen.

Weldra moest telkens het aantal zalen worden uitgebreid. Men begon het werk dat vroeger dooreen hing, naar de nationaliteiten in afdeelingen te splitsen. Zoo vindt men thans een Spaansche, een Tszechische, een Poolsche, een Bulgaarsche zaal; afdeelingen voor Italiaansche provincieën als Piemonte,

ZELFPORTRET. (VERZ. PULCHRI STUDIO, 'S GRAVENHAGE).